DOMSTOLENS DOM (FEMTE AFDELING)
AF 14. FEBRUAR 1984 [1]

SpA Alfer
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»EKSF — overskridelse af leveringskvota — bøde«

Sag 2/83

Sammendrag

EKSF — produktion — kvotaordning for stålproduktion og -leveringer — overskridelse af leveringskvota i et givet kvartal — nedsættelse af leveringer i senere kvartal for at udligne overskridelsen — utilladelighed — usædvanlige vanskeligheder for virksomheden ved overholdelse af kvotaen — langsommelig reaktion fra Kommissionen — nedsættelse af bøde

(EKSF-traktaten, art. 58; generel beslutning nr. 1831/81, art. 8, som ændret ved beslutning nr. 2804/81, og art. 12)

I sag 2/83

SpA Alfer, Pisogne (Brescia, Italien), ved Antonio Giordani, befuldmægtiget medlem af selskabets bestyrelse, bistået af advokat Cesare Castelli, Brescia, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Guy Thomas, 11a, boulevard Joseph-II,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Sergio Fabro, Kommissionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste,

sagsøgt,

1 — Processprog: Italiensk.

angående efter den i stævningen nedlagte påstand annullation af eller, i det mindste ændring af Kommissionens beslutning 24/XI/82 — C(82) 1631/4 déf., meddelt sagsøgeren den 7. december 1982, hvormed der er pålagt denne en bøde for påstået overtrædelse af visse anvendelige fællesskabsretlige bestemmelser,

har

DOMSTOLEN (femte afdeling)

sammensat af afdelingsformand Y. Galmot, dommerne Mackenzie Stuart, O. Due, U. Everling og C. Kakouris,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftsveksling

Med beslutning nr. 1831/81/EKSF af 24. juni 1981 indførte Kommissionen en overvågningsordning og et nyt system for produktionskvotaer for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 180, s. 1). I medfør af denne beslutning vedtog Kommissionen beslutning nr. 1833/81/EKSF af 3. juli 1981 om fastsættelse af reduktionssatser for tredje kvartal 1981. I forbindelse med sidstnævnte beslutning meddelte Kommissionen ved anbefalet skrivelse af 10. august 1981 selskabet Alfer SpA (herefter benævnt Alfer), Pisogne, at der for tredje kvartal 1981 (juli, august og september), ud over en nedsættelse af produktionskvotaerne, tillige gjaldt en nedsættelse af kvotaerne for levering til det fælles marked, og at den førstnævnte kvota var fastsat til 18 057 tons og den sidstnævnte kvota til 5 079 tons, for produkterne i gruppe V og VI.

Den store forskel mellem de tildelte produktions- og leveringskvotaer beror på, at Alfer er en forarbejdende virksomhed, hvis produktion for en væsentlig del består i lønarbejde for andre virksomheder i jern- og stålindustrien.

Med anbefalet skrivelse af 28. august 1981 gjorde Alfer Kommissionen opmærksom på, at, medens selskabet ingen indvendinger havde mod produktionskvotaen, var den salgskvota, der var tildelt selskabet, derimod åbenbart fejlagtig, idet den var beregnet på grundlag af en årlig referencemængde, der ikke tog hensyn til at indtil juni måned 1980 havde op til ca. 60 % af selskabets samlede produktion været forarbejdning i lønarbejde for selskabet Acciaierie di Pisogne SpA, der selv afsatte denne produktion på det fælles marked. Da selskabet Acciaierie di Pisogne imidlertid havde indstillet sin virksomhed i juli 1980, havde Alfer været nødsaget til selv at afsætte denne del af sin produktion på det fælles marked.

Ved skrivelse af 4. november 1981 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den kvartalsvise referencemængde var sat op til 23 217 tons og at kvotaen for levering til det fælles marked i overensstemmelse hermed var sat op til 15 091 tons, idet de nævnte mængder trådte i stedet for de i den forudgående skrivelse af 10. august 1981 anførte. Kommissionen tilføjede, at det således fastsatte gjaldt for tredje kvartal 1981, idet det dog var virksomheden tilladt at overføre de mængder af kvotaforhøjelsen, der ikke havde kunnet udnyttes i løbet af tredje kvartal, til fjerde kvartal 1981.

Forhøjelsen af leveringskvotaen skete i medfør af artikel 8, stk. 2, sidste led i beslutning nr. 1831/81 som ændret ved beslutning nr. 2804/81/EKSF af 23. september 1981 (EFT L 278, s. 1).

Den nævnte bestemmelse lyder således:

»2. Kommissionen kan, dersom virksomheden godtgør, at fastsættelsen af de i stk. 1 nævnte referencemængder giver den alvorlige problemer, foretage en rimelig tilpasning af virksomhedens referencemængder i det omfang

— ...

— virksomheden i de tolv bedste måneder til tredjelande ikke har eksporteret mere end 5 % af sin produktion og dersom procentdelen af leverancer på det fælles marked i forhold til den samlede produktion i samme periode er under 90 %.«

Af den førnævnte skrivelse af 4. november 1981 fremgår det, at forhøjelsen af leveringskvotaen var beregnet på grundlag af en referencemængde på 90 % af Alfer's referenceproduktion.

Med skrivelse af 25. februar 1982 foreholdt Kommissionen Alfer under henvisning til EKSF-traktatens artikel 36, at selskabet i løbet af tredje kvartal 1981 med 2 402 tons havde overskredet den del af produktionskvotaen, der kunne leveres på det fælles marked, for produkter i gruppe V og VI.

Med skrivelse af 9. marts 1982 gjorde Alfer gældende, at det først var den 4. november 1981, at selskabet havde fået underretning om tilpasningen af kvotaen for tredje kvartal 1981, og

selskabet erklærede sig rede til i løbet af et angivent kvartal at nedsætte sine egne leverancer på det fælles marked med 2 402 tons for at udligne overskridelsen. Det anførte blev af selskabets repræsentanter gentaget under en høring den 11. juni 1982.

Under henvisning til at selskabet havde indrømmet rigtigheden af de foreholdte faktiske omstændigheder og til, at de undskyldende momenter, selskabet havde anført, var uden betydning, pålagde Kommissionen med den anfægtede beslutning af 24. november 1982 Alfer en bøde på 180 150 ECU, svarende til 241 498 281 lire.

Stævning i sagen er registreret på Domstolens justitskontor den 6. januar 1983.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Ved kendelse af 6. juli 1983 har Domstolen besluttet at henvise sagen til femte afdeling.

II — Parternes påstande

Alfer har nedlagt følgende påstande:

— den anfægtede beslutning annulleres; ganske subsidiært: bøden nedsættes til et rimeligt beløb;

— sagsøgte tilpligtes at bære sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— frifindelse;

— sagsøgeren tilpligtes at bære sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Alfer har gjort gældende, at sanktionen er ulovlig, dels fordi der ikke er begået nogen overtrædelse, dels på grund af selve sanktionens åbenbare urimelighed eller, subsidiært, på grund af bødens urimelige størrelse, de faktiske omstændigheder taget i betragtning.

Alfer har gjort tre anbringender gældende.

Det første anbringende går ud på, at der ikke foreligger nogen overtrædelse. Når Kommissionen først med skrivelse af 10. august 1981 gav meddelelse om kvotaerne for tredje kvartal 1981, er det udelukket at disse kunne anvendes fra den 1. juli 1981, da anvendelsen først kan antages at skulle ske fra den dag, meddelelsen om kvotaerne modtages. Alfer er af den opfattelse, at Kommissionens generelle beslutning er retlig virksom enten fra den dag, den offentliggøres i EF-Tidende, eller fra den dag, den meddeles virksomheden. I betragtning af systemets manglende automatik derved, at kvotaerne særskilt meddeles de forskellige virksomheder, og i betragtning af, at det ville være nødvendigt for virksomheden at foretage en beregning for at komme frem til dens kvotaer forinden disse blev meddelt, må det imidlertid være udelukket, at beslutningen var fuldt ud virksom fra offentliggørelsen. Kommissionen svæver derfor i en alvorlig vildfarelse, når den mener, at kunne anvende beslutningen med tilbagevirkende kraft.

Rent praktisk har Alfer henvist til, at det på grund af lagertekniske og personalemæssige forhold samt på grund af bekræftede ordrer var umuligt at standse produktionen, eller i nærværende tilfælde

salget, for på en måned (september) at kunne udligne merproduktionen og -salget i de forudgående to måneder.

Kommissionen har heroverfor anført, at den pågældende beslutning er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 4. juli 1981, og at virksomhederne fra denne dag har haft, eller i hvert fald burde have haft, kendskab til beslutningen. Efter Kommissionens opfattelse var virksomhederne i stand til ved en enkel beregning at finde frem til, hvilke kvotaer, der kunne leveres på markedet. Kommissionen har bestridt, at den påståede forsinkelse ved meddelelsen om kvotaerne har nogen praktisk eller retlig betydning og tilføjet, at det, på grund af virksomhedernes ferielukning var nærmest umulig for en virksomhed at opbruge sine kvotaer, forinden den fik kendskab til Kommissionens officielle meddelelse i begyndelsen af august 1981.

Kommissionen gør gældende, at Alfer var pligtig at efterkomme beslutning nr. 1831/81/EKSF straks fra dennes offentliggørelse i EF-Tidende, idet den individuelle beslutning i nærværende sag ikke er andet end en blot gennemførelsesforanstaltning for den generelle beslutning og følgelig ikke kan være hjemmel for nye rettigheder, da virksomhedernes rettigheder og pligter allerede var fastlagt i den generelle beslutning.

Det *andet anbringende* går ud på, at den anfægtede beslutning er åbenbar urimelig, idet den ikke tager hensyn til de særlige forhold hos sagsøgeren, hvis virksomhed for op til 60 til 70 %'s vedkommende bestod i forarbejdning for en anden virksomhed. Efter Alfer's opfattelse kunne den tildelte leveringskvota ikke begrænses til de mængder, der faktisk var afsat i den periode, nævnte særlige forhold bestod, idet kvotaen burde være beregnet på grundlag af virksomhedens faktiske produktion, dvs. på den måde, Kommissionen efterfølgende har anvendt i beslutning nr. 2804/81.

Alfer gør gældende, at et åbenbart misforhold kom til udtryk mellem virksomheden og andre virksomheder, idet Alfer skulle have foranstaltet en oplagring til trods for den krise, der har ramt sektoren og virksomheden selv. En sådan foranstaltning var imidlertid ikke mulig såvel på grund af mangel på den nødvendige likviditet til indkøb af materiale som på grund af den manglende tekniske mulighed for at oplagre materiale, der ikke måtte sælges. Herudover måtte virksomheden tage hensyn til en truende faglig situation. Hertil kommer den fordrejning i forhold til andre virksomheder, der ville være forbundet med den tvungne indskrænkning i produktionen, der af de nævnte grunde vil være resultatet af en begrænsning i salget. Det er således åbenbart, at Alfer, stillet over for Kommissionens ulovlige beslutning, ikke har ment, at der bestod nogen pligt til at efterkomme denne og begrænse salget til 5 079 tons.

Alfer fremhæver således, at, når Kommissionen i sin beslutning anfører, at virksomheden ikke kunne overskride kvotaen i tredje kvartal 1981, fordi ændringen af den generelle beslutning nr. 1831/81 først trådte i kraft den 1. oktober 1981, overser Kommissionen, at dennes første beslutning med fastsættelse

af Alfer's kvotaer var ulovlig af de ovenfor nævnte grunde, og at virksomheden følgelig ej heller var pligtig at efterkomme den. Dette anerkender Kommissionen efter Alfer's opfattelse i øvrigt også indirekte, når den forhøjer kvotaen efter ændringen af den generelle beslutning nr. 1831/81.

Til støtte for sin gode tro henviser Alfer til, at virksomheden altid har overholdt produktionskvotaerne, og at den i forhold til disse har nedsat leveringskvotaerne.

Overfor dette andet anbringende har *Kommissionen* gjort gældende, at det anførte ikke holder for en nærmere undersøgelse, idet beslutning nr. 1831/81/EKSF på normal måde har fundet anvendelse i sagen, da der efter de dagældende bestemmelser ikke kunne tages hensyn til de usædvanlige forhold hos Alfer. Beslutning nr. 2804/81/EKSF blev vedtaget netop med det formål at tage hensyn til tilfælde ud over det sædvanlige, såsom det nærværende.

Kommissionen er således af den opfattelse, at den på korrekt måde har anvendt beslutning nr. 1831/81 og at det først var efter vedtagelsen af beslutning nr. 2804/81, det blev muligt at tage hensyn til de forhold, Alfer anfører i sin skrivelse af 28. august 1981.

I betragtning af den meget væsentlige tilpasning af kvotaerne, Kommissionen foretog, og i betragtning af virksomhedens overskridelse af den endelige kvota på 2 402 tons er Kommissionen af den opfattelse, at virksomheden ikke har bestræbt sig på at begrænse sine leverancer.

Det tredje anbringende går ud på, at den anfægtede beslutning er åbenbar selvmodsigende. På den ene side afslår Kommissionen overfor Alfer muligheden af at udligne kvotaoverskridelsen i løbet af de efterfølgende kvartaler, og på den anden side tillader Kommissionen i sin skrivelse af 4. november, at virksomheden til fjerde kvartal 1981 fuldt ud overfører de mængder af kvotaforhøjelsen, den ikke har kunnet benytte i løbet af tredje kvartal 1981. Den angivne selvmodsigelse udgør efter Alfer's opfattelse en begrundelsesmangel.

Over for det tredje anbringende har *Kommissionen* henvist til, at muligheden af, at virksomheden til det efterfølgende kvartal kan overføre den eventuelle forhøjelse af kvotaen, der ikke var blevet benyttet i løbet af tredje kvartal 1981, havde til formål at imødekomme virksomhedens vanskeligheder og fremsattes ud fra rimelighedsbetragtninger. For så vidt angår afslaget på at tillade virksomheden at udligne overskridelsen i ét kvartal med en eventuel nedsættelse af leverancer i løbet af et senere kvartal har Kommissionen bemærket, at en sådan tilladelse var umulig, da kvotasystemet bygger på kvartalskvotaer, og da en udligning gennem kvartalskvotaerne vedrørende andre kvartaler altid har været udelukket.

Endelig anfører Kommissionen, at, såfremt Alfer på daværende tidspunkt anså den tildelte kvota for ulovlig, burde virksomheden have anfægtet denne. Da dette ikke er sket, må virksomheden også efterleve den pågældende bestemmelse.

For så vidt angår en nedsættelse af bøden har Kommissionen henvist til det af denne anførte vedrørende gyldigheden af den beslutning, der pålægger bøden.

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 16. november 1983 er der afgivet mundtlig indlæg af selskabet Alfer SpA ved advokat C. Castelli og af Kommissionen ved S. Fabro.

I besvarelse af et spørgsmål, stillet af Domstolen, har Alfer forklaret, at selskabet ikke har haft nogen vanskeligheder i forbindelse med kvotasystemet for så vidt angår selskabets afsætning i tiden fra ophøret af forarbejdningsvirksomheden for Acciaieria di Pisogne til tredje kvartal 1981, idet der på det tidspunkt ikke gjaldt leverancekvotaer.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. december 1983.

Præmisser

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 6. januar 1983 har selskabet Alfer SpA (herefter benævnt Alfer) Pisogne, i medfør af EKSF-traktatens artikel 36, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens individuelle beslutning nr. C(82) 1631/4 af 24. november 1982, hvormed selskabet pålægges en bøde i medfør af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 4, og artikel 12 i den generelle beslutning nr. 1831/81 af 24. juni 1981 om indførelse af en overvågningsordning og et nyt system for produktionskvotaer for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 180, s. 1), samt med en subsidiær påstand om nedsættelse af den pålagte bøde.

2 Af sagen fremgår det, at Alfer, indtil juni måned 1980, udførte forarbejdende virksomhed for et andet selskabs regning for op til ca. 60 % af sin produktions vedkommende. I juni 1980 erklæredes det selskab, Alfer arbejdede for, konkurs. Efter dette tidspunkt måtte Alfer således sælge sin produktion udelukkende for egen regning.

3 Med førnævnte generelle beslutning nr. 1831/81 indførte Kommissionen en ny kvotaordning, der indebar, at hver enkelt virksomhed fik tildelt kvotaer ikke alene for produktionen men også for den del heraf, der kunne leveres på det fælles marked. For så vidt angår fastsættelsen af produktions- og leve-

ringskvotaer tog ordningen udgangspunkt i en referenceperiode, der lå i det tidsrum, Alfer stadig drev forarbejdningsvirksomhed i fremmed regning.

4 Således tildelte Kommissionen i medfør af beslutning nr. 1833/81 af 3. juli 1981 om fastsættelse af reduktionssatser for tredje kvartal af 1981 i forbindelse med førnævnte beslutning nr. 1831/81 (EFT L 184, s. 6) Alfer for nævnte kvartals vedkommende en produktionskvota på 18 057 tons for produkter i gruppe V og VI, medens leveringskvotaen kun udgjorde 5 079 tons. Meddelelsen til Alfer om nævnte kvoter er dateret den 10. august 1981.

5 Den 28. august 1981 tilskrev Alfer Kommissionen og meddelte, at medens selskabet ikke havde indvendinger imod produktionskvotaen, kunne det ikke acceptere leveringskvotaen, da denne var blevet beregnet på grundlag af en referencemængde hidrørende fra et tidsrum, i hvilket Alfer havde drevet forarbejdningsvirksomhed for et andet selskabs regning for op til 60 % af dets samlede produktions vedkommende, hvilken produktionsandel dette andet selskab efterfølgende solgte på det fælles marked.

6 Alfer modtog intet svar på denne skrivelse, men Kommissionen foranledigede med sin beslutning nr. 2804/81 af 23. september 1981 (EFT L 278 s. 1) tilvejebragt hjemmel til at afbøde situationer, som den Alfer befandt sig i. Artikel 8 i beslutning nr. 1831/81 således som denne er ændret med beslutning nr. 2804/81 bestemmer, at dersom virksomheden godtgør, at fastsættelsen af referencemængden giver den alvorlige problemer, kan Kommissionen foretage en rimelig tilpasning af denne mængde, bl.a. i tilfælde, hvor procentdelen af virksomhedens leverancer på det fælles marked i forhold til den samlede produktion i de tolv bedste måneder er under 90 %.

7 Ved skrivelse af 4. november 1981 meddelte Kommissionen således Alfer, med hjemmel i nævnte bestemmelse, at leveringskvotaen for tredje kvartal 1981 forhøjedes til 15 091 tons. Af skrivelsen fremgår det, at forhøjelsen af leveringskvotaen blev beregnet på grundlag af en referencemængde svarende til 90 % af Alfer's referenceproduktion, dvs. den størst mulige efter beslut-

ning nr. 2804/81. Under hensyn til, at meddelelsen om en ny kvota fremkom efter udløbet af tredje kvartal, tillod Kommissionen Alfer til fjerde kvartal at overføre den del af kvotaforhøjelsen, der ikke måtte være benyttet i løbet af tredje kvartal.

8 Alfer har for Domstolen hverken anfægtet den første meddelelse om kvotaer dateret den 10. august 1981 eller den anden dateret den 4. november 1981.

9 Med skrivelse af 25. februar 1982 foreholdt Kommissionen Alfer, at denne havde overskredet leveringskvotaen som fastsat i den sidste af Kommissionens meddelelser med 2 402 tons, og den gav selskabet lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger i overensstemmelse med EKSF-traktatens artikel 36. I svarskrivelse af 9. marts 1982 anførte Alfer bl.a., at selskabet var rede til at nedsætte sine leverancer på det fælles marked med 2 402 tons i løbet af et senere kvartal for at udligne den nævnte overskridelse.

10 Med den anfægtede beslutning af 24. november 1982 konstaterede Kommissionen overskridelsen og pålagde Alfer, under anvendelse af det i artikel 12 i beslutning nr. 1831/81 fastsatte normalbeløb på 75 ECU/t overskridelse, en bøde på 180 150 ECU eller 241 498 281 lire.

11 Under nærværende søgsmål har Alfer nedlagt påstand om, at beslutningen annulleres, subsidiært om at bøden nedsættes. I den forbindelse gør selskabet gældende, at den første kvota, der meddeltes selskabet den 10. august 1981, var åbenbar urimelig, at den anden kvota, der meddeltes den 4. november 1981 først fremkom efter udløbet af tredje kvartal og følgelig havde tilbagevirkende gyldighed, samt at det er selvmodsigende, at Kommissionen giver sagsøgeren tilladelse til at overføre en ikke benyttet del af denne kvota til det efterfølgende kvartal, men afviser tilbudet om at nedsætte leverancerne i et senere kvartal for at udligne overskridelsen.

12 De to første anbringender må afvises, da de angår de to individuelle beslutninger, der ikke er blevet anfægtet i rette tid. Så vidt angår det tredje anbringende, bemærkes, at en produktionsnedsættelse i et efterfølgende kvartal

ikke kan afhjælpe en tidligere retsstridighed, idet den afgørende periode ved anvendelsen af kvotaordningen er kvartalet.

13 I den omtvistede beslutning har Kommissionen derfor med rette fastslået, at det sagsøgende selskab har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler det efter fællesskabsretten, og har pålagt det en bøde. Kommissionen vil derfor være at frifinde for påstanden om annullation af den omtvistede beslutning.

14 Sagsøgeren har subsidiært nedlagt påstand om nedsættelse af bøden, og det må undersøges, om de af sagsøgeren påberåbte omstændigheder kan begrunde en sådan nedsættelse.

15 Kommissionen har ikke bestridt, at den leveringskvota, der er fastsat i Kommissionens første meddelelse, er urimelig og at den anden meddelelse er fremkommet for sent til at selskabet kunne indrette sine leverancer i det pågældende kvartal herefter. Kommissionen har imidlertid fremhævet, at på det daværende tidspunkt tillod den gældende generelle beslutning den ikke at tage hensyn til selskabets vanskeligheder; Kommissionen tilvejebragte så hurtigt som muligt den nødvendige hjemmel i så henseende med dens beslutning nr. 2804/81 af 23. september 1981; Kommissionen har i det videst mulige omfang gjort brug af denne hjemmel med den kvote, som virksomheden fik tildelt den 4. november 1981, men overskridelsen til i forhold til denne højst mulige kvotaniveau viser, at selskabet ikke har bestræbt sig på at begrænse sine leverancer i løbet af det pågældende kvartal.

16 Af kvotasystemet, herunder navnlig beslutning nr. 1833/81 vedrørende fastsættelse af reduktionssatser for tredje kvartal af 1981, fremgår det, at de kvotaer, der fastsattes for de mængder, der kunne leveres på det fælles marked, under alle omstændigheder var væsentlig mindre end de for produktionen fastsatte. Ved på det fælles marked at levere næsten hele sin samlede produktionskvota, som selskabet på ingen måde havde anfægtet, har Alfer undladt at udvise forsigtighed.

17 Derimod må det indrømmes, at Kommissionen kunne forudse sådanne situationer, og at den følgelig burde have affattet sine generelle beslutninger således, at der med kort varsel kunne tages hensyn hertil. Under alle

omstændigheder er det med rette, at Alfer bebrejder Kommissionen først at have reageret over for selskabet med dens beslutning af 4. november, dvs. en rum tid efter udløbet af det pågældende kvartal, selv om Kommissionen var på det rene med selskabets problem allerede fra modtagelsen af dettes skrivelse af 28. august. Da Kommissionen således var oplyst om de usædvanlige vanskeligheder, selskabet havde med at overholde den med den første beslutning tildelte leveringskvota, burde Kommissionen i rette tid have meddelt, hvilke hensigter, den havde for at afhjælpe denne urimelige situation, og på hvilken måde, selskabet kunne løse sine vanskeligheder uden risiko for overskridelse af den endelige kvota. På grund af de nævnte undladelser, bør Kommissionen bære en væsentlig del af ansvaret for den konstaterede overskridelse.

18 På grundlag af disse betragtninger nedsættes bøden fra 180 150 til 20 000 ECU, eller 26 810 800 lire.

Sagens omkostninger

19 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Da Kommissionen i det væsentlige har tabt sagen, tilpligtes den at bære sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (femte afdeling)

1) **Den bøde, sagsøgeren er blevet pålagt, nedsættes fra 180 150 til 20 000 ECU, eller 26 810 800 lire.**

2) Sagsøgte frifindes i øvrigt.

3) Kommissionen tilpligtes at bære sagens omkostninger.

Galmot Mackenzie Stuart

Due Everling Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. februar 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

Y. Galmot
Formand for femte afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 14. DECEMBER 1983 [1]

Høje Domstol.

Sagsøgeren i nærværende sag modtog den 10. august 1981 meddelelse fra Kommissionen om størrelsen af sin produktionskvota for produkter i gruppe V og VI i tredje kvartal 1981 i henhold til beslutning nr. 1831/81 (EFT L 180 af 1. 7. 1981, s. 1), som ændret ved beslutning nr. 1832/81 (EFT L 184 af 4. 7. 1981, s. 1), samt om at der af denne kvota — 18 057 tons — kunne leveres 5 079 tons på det fælles marked.

Sagsøgeren havde intet at indvende mod den nævnte produktionskvota, hvorimod man havde indvendinger imod begrænsningen af leveringsmulighederne på det fælles marked. I en skrivelse af 28. august 1981 til Kommissionen henviste virksomheden til, at indtil juni 1980 udgjorde ca. 60 % af virksomhedens produktion lønarbejde for tredjemands regning, og at den hertil svarende mængde — da den var blevet leveret på det fælles marked af opdraggiveren — ikke var blevet medtaget ved beregningen af sagsøgerens referencemængde i henhold til artikel 8 i beslutning nr. 1831/81. Den anden virksomhed, for hvem sagsøgeren havde arbejdet, havde imidlertid indstillet driften i juli 1980 og sagsøgeren havde herefter selv måttet

1 — Oversat fra tysk.